

Reflecting on the Birth of something different

on Claudia van Dijk and Arden Rzewnicki's Opnieuw Kijken

It is not about polarizing the alternative medical world against the medical world.

Arden and Claudia's birthing space is not imposed, it is a conversation. The interior was designed, the objects placed, and the general atmosphere determined through a series of workshops, of would, have been patients, and the professionals that would deliver their newborns. In this space, people are given the opportunity to give birth, this is neither the goal or the sole purpose of the space. The space exists to represent a point of discussion.

In deze ruimte krijgen vrouwen de mogelijkheid om te bevallen, maar dit is niet het doel of de enige functie van de ruimte. De ruimte fungeert als een beginpunt van een discussie.

For the most part we tend to accept a pre-determined relationship between the caregiver and the patient. As a patient we are obliged to listen and cooperate fully with what the caregiver asks (and often demands). This relationship is all but communicative or participatory. If we are to take the specific case of giving birth, for a healthy process both would be mother and professional must go into a (very) intimate relationship. Though one needs the other, the relationship is often not so equal.

For example, as Ria Mariasdochter Beyens noted during her workshop about the placenta, when giving birth a common question is, "Would you like to have the placenta." Though it never occurred to us, here the relationship is telling. The placenta is of the mother and child, so should the question not be "shall we dispose of your placenta for you?"

top image by Viku Ushkanova

bottom image from US National Archive
— woman giving birth

Interview met Council

Sophia Zürcher

In het open veld staan twee groepen mensen. De ene groep luistert met gesloten ogen naar de geluiden van het Amsterdamse Bos, en wijst in de richting van de geluiden die hen opvallen. De andere groep observeert, en ziet hoe geen twee mensen dezelfde kant op wijzen. Blijkbaar hoort iedereen iets anders. Na enkele minuten geeft workshopleider Lendl Barcelos de wissel aan; de observeerders worden nu de luisteraars.

Dit is een van de zintuiglijke oefeningen van Contingent Studies in Sensing Sound, een werk van Barcelos, Valentina Desideri en Myriam Lefkowitz, samengesteld en geproduceerd door Council (Grégory Castéra en Sandra Terdjman). De kunstenaars noemen de oefeningen scores (partituren). Met de oefeningen onderzoeken ze verschillende manieren om te horen. De diversiteit is enorm, zo was al te zien bij de eerste oefening waarbij de luisteraars allemaal een andere kant op wezen.

Barcelos, uitgeblust na de vier uur durende workshop, vertelt dat alle oefeningen voortkomen uit onderzoek naar doofheid. "We zien doofheid niet als een handicap, niet als een gebrek aan iets, maar als een expertise. Iedereen heeft verschillende luistervaardigheden. Het is niet alsof er perfecte en gebrekkige oren zijn, iedereen heeft andere manier om te luisteren."

all underlined text is translated into English on the other side

Bij de wandeloefening, ontwikkeld door Myriam Lefkowitz, lopen duo's samen door het bos. De ene wandelaar heeft z'n ogen open en leidt de ander rond die z'n ogen gesloten heeft. De gids vraagt de blinde wandelaar af en toe uit auditief 'in te zoomen', maar zegt niet op wat. Opeens moet de ander in de soundscape op zoek naar het geluid om zich op te concentreren. Andersom wordt

de luisteraar soms gevraagd 'uit te zoomen' en alles in zich opnemen. "Samen vormen we één groot oor, één luisteraar," vertelt Barcelos.

Het zijn minimale instructies, en daardoor creëert iedere gids z'n eigen wandeling. Die variatie is de essentie van het hele project. Barcelos: "Ik werd vandaag geleid door een vrouw die het bos goed kende. Het grappige was dat ze me voorstelde mijn schoenen uit te trekken. Dat is helemaal geen onderdeel van de instructies, maar het is haar versie van de wandeling, dus uiteraard trok ik m'n schoenen uit. Ze leidde me naar het kinderzwembad en opeens werd ik bedolven onder het geluid van spelende kinderen. Het was tamelijk verbazingwekkend zo'n verandering in het geluid te horen. Ik vind het ook bijzonder om mezelf zo kwetsbaar op te stellen en me door een ander te laten leiden, door een ander de zorg te laten dragen."

Bij deze oefeningen kunnen ook kaarten worden ingezet die het luisteren 'moduleren'. Een voorbeeld is 'treat those actions as reading futures'. Je kunt dan bij de actie, zoals de wandeloefening, fantaseren dat je naar de toekomst luistert. En toen de deelnemers rondom het trillende werk van Mark Bain zaten, vroeg

Barcelos eerst de deelnemers te luisteren alsof ze in een droom waren, daarna alsof het een muziekstuk was. Een deelnemer vertelde over het verschil: eerst stelde ze zich voor dat ze op een boot was, daarna zocht ze naar een ritme. Barcelos noemt dat misreading, "dat is de mogelijkheid om je te goed te doen aan uiteenlopende interpretaties. Dat is het punt dat we maken met de oefeningen." Opnieuw benadrukt Barcelos dat er niet één juiste manier is om de acties uit te voeren, zoals er ook geen 'correcte' manier is om te luisteren.

"Ik werk op het kruispunt tussen filosofie en geluid," vertelt Barcelos, die PhD-kandidaat is in Sonic abstraction. "Voor mij

is er een continuüm tussen de fictieve, conceptuele, contextuele kant van het luisteren, en de rauwe gewaarwording of de rauwe waarneming. Je kunt die fictieve kant niet scheiden van de ervaring zelf. Als we vragen te luisteren 'alsof het een droom is', denk ik echt dat dat verandert hoe je luistert, en wat je zou kunnen horen. Het is net als wanneer je een nieuw woord leert dat een specifiek geluid beschrijft, je dat geluid vaker zult opmerken. Er is ook psycho-akoestische fenomeen genaamd Cocktail Party Effect: als je je naam ergens hoort, zal je aandacht daarnaartoe schuiven. Dus er is geen één normale manier om te horen. Luisteren is echt gediversifieerd, en met de oefeningen spelen we die verschillende luisterwijzen uit en spelen we ermee."